

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΠΟΗΤΟΥ

Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὰ μεγάλα ψυχικά χαρίσματα του Σολωμού. Ένας κατεργάρης κακαριέρης. Πώς έκλεβε τον κύριο του. Όπου τὰ χρήματα και τὰ κεμήματα κόνουν φτερά. Η μεγαλοψυχία του Σολωμού. Πώς έδειρε έναν άγγλο. Πώς έδιωξε άπ' το σπίτι του ένα στενευ του συγγενή. Ο σεβκαμός των Άγγλων και των Κερκυραίων. Ο Σολωμός και τὸ χρέμα. Η φιλανθρωπίες του και η έλεημοσύνες του, κτλ.

B'.

Όπως σας είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο όποιος δέν γνώριζε καλά τὸ Σολωμό τον περιούσε για άγριόλακο, άλλ' όσοι τον έλλησιασαν σκλαβονόνησαν άπο την ευγένεια της ψυχής του, άπο την άρχοντία του, άπο την ειλικρίνεια του, γιατί ο Σολωμός ποτέ δέν γνώρισε τι θα πη προσποίηση ή ψεύσια.

Ο έθναός του ήθελε δέν φαναζόταν πὸς έπαρχουν παληάνθρωποι που θα μπορούσαν να τον άπαιτήσουν, γιατί όλους τους ένοιωσε καλύτερος σάν κι αυτόν.

Είχε ένα καμαριέρο ποτηρότατο, ο όποιος με κάθε κατεργαριά, είχε καταθώσει να άποζητή τον έμισποσίτη του. Ο άδελφός του ποητής, ο Δημήτρης, που ήταν πολύ πρακτικό μυαλό κι' έβαζε μεγάλο ρόλο στην πολιτική της Έπτανήρας, κατάλαβε πὸς ο καμαριέρης όσον ήθελε να όσνησε στον ποητή να τον προσέχη. Άλλά ο Σολωμός είχε μεγάλη έμισποσίτην στον καμαριέρη του και δέν άκουσε τον άδελφό του. Έτσι, μία μέρα, ο καμαριέρης έξαφάνισθη άπό πόνος μετόν τον ένα σεβαστό χρομάτιο που και διάφορα πολύτιμα αντίκρισμα. Άφού έβγαλε τὰ λεπτά στην 'Ηπειρο, όπου κατέφυγε, ο καμαριέρης ξαναγύρισε στον κύριο του, τον ζήτησε συγγνώμη με διάφορα χειρακρίδια και τον παρακάλεσε να τον ξαναλάβη. Κι' ο ποητής σιγανήθηκε άπο τὰ ψεύτικα δάματα και την άποζητική μετόνα, και, άφού τον έκανε ένα μάθημα... ήθηξή, τον ξαναπάρη στον έθροσίτη του.

Κι' όμως τον άγαθό και καλύτερο δέν άρχοντα, πολλές φορές τὰ νεύρα του τον έκαναν να φαίνεται κακός και πρόστυχος, ίδιος κατά τὰ τελευταία χρόνια της ζωής του.

Μία μέρα, ένα περιαιτούσε στη Σπινάρδα της Κερκυρας, ένας Άγγλος έπίσκοπος τον κούταζε με κάποια περιέργεια. Ο 'Άγγλος αυτός είχε πάει που όλιγο καιρό στην Κέρκυρα, είχε άκούσει για τὸ ποητικό τάλαντο του Σολωμού και τον ιδιόμοστο χειρισμό του, και, άπο περιέργεια, τον κούταζε έπίμονα. Ο ποητής όθιμος, τον έλλησιασε και χωρίς να του πη λέει, τον έδιωσε διό δυνατά χρομάτια.

Τὸ σκάνδαλο που έπακολούθησε ήταν μεγάλο. Και αν δέν ήταν την εποχή εκείνη, ο άδελφός του Δημήτρης, Πρίγκιπας Προέδρος της Έπτανήρας της Γερουσίας, χωρίς άλλο ο ποητής θα σερόταν στα δικαστήρια. Άλλά ο άδελφός του έπαιξε στο δικαστήριο 'Άγγλο και στον Άριστή και τους έξήγαγε τη νεοική κατάσταση του άδελφού του. Και έτσι τελείωσε τὸ έπιστάδιο συμβεβαστικά και χωρίς δίκη.

Αυτό δέν ήταν τὸ μοναδικό έπιστάδιο που έκανε ο Σολωμός στην Κέρκυρα, κατά τὰ τελευταία χρόνια της ζωής του. Άλλά οι Κερκυραίοι, που τον έγνώριζαν και τον έσεβαν, άποζητούσαν με έτοιμη πολιτικόνόνην άνθρωπων τὰ νεύρα του κι' έδιναν τόπο στην όδη.

Κι' αυτό άκούη οι 'Άγγλοι τον έσεβαν. Ο ίδιος ο 'Άγγλος Άριστής της Έπτανήρας σταματούσε τὸ άμάξι του, όταν συναντούσε στον περιαιτό του τὸ Σολωμό για να τον χειραγέτη, σιγανότατος του τὸ χέρι. Έπίσης ο κάποιοι χειράτες και οι χρομάτες, όταν περνούσε μπροστά τους ο Σολωμός έβγαζαν τὸ καπέλλο τους με σεβασμό. Κι' ο ποητής, με τη μάσην φρονητότα του, τὰ άσπρα γάντια του, και τὸ ψηλό καπέλλο του, τους χειραγέτους καταδεκτικά και γλυκά. Και έτσι ο εκόντες ζο ήταν μια άπο τις πιο άγαπημένες και σεβαστές φρονητοί της Κερκυρας.

Είχε όμως μερικά λείψανα που έφταναν μέχρι βαθμίδ άπιστείου. Με τὸ στενό συγγενή του Νικόλαο Λούνη, έναν άπο τους πιο μορφωμένους άποστρατούς της Ζακύνθου είχε μιλήσει μια εποχή κι' είχαν διαφέρει τις σφύρες τους. Ο Λούνης όμως δέν τον παρεξηγούσε και γι' αυτό σ' ένα ταξίδι του στην Κέρκυρα έπαιξε να τον έπισκεφθή. Ο Σολωμός έτιγχε εκείνη την όρα να είνε στο παρόδηρο και τον έδε που έπαιγαν. Όταν λοιπόν τον άκουσε να χροιάη τὸ κροδόνη της πόρτες, έφώναξε στον άφημέτη του Λάιτρο, τόσο δυνατά, όστε να τον άκούση και ο Λούνης :

— Πέε τον πὸς ο Κόντης δέν είνε εδδ !

— Μά πὸς δέν είνε εδδ, τὸ είνε ο Λούνης, όφού τον άκούσα με τὰ αυτιά μου να μιλή μέσα !

Ο ποητής τότε παρουσιάστηκε στην πόρτα και σοβαρά τὸ είνε : — Άφού δέν πιστεύεις τον έπρητή μου, σού λέω τότες έγώ ότι ο Κόντης Σολωμός δέν είνε εδδ !

Και τὸς Έκλεισε κατόνηρα την πόρτα. Ο όθιμός όμως τὸ ποητή δέν χροατούσε πολύ. Δέν πέφσαν μάλιστα πολλές ήμέρες και ο ίδιος έγραψε στο Λούνη να πάη σπίτι του. Και ο Λούνης, που έγνώριζε πολύ καλά τὸ χαρακτήρα του δέν τον παρεξήγησε και έξακολούθησε να τον άγατά και έκτιμα.

Την άγαθότητα της καρδιάς του έγνώριζαν ίδιος οι Ήθημαί της Κερκυρας, οι όποιοι όταν έβγαυε περίαιτο τον περιαιργάσαν και έπαυαν πάντοτε ένα καλό χροματικό δάμο. Πολλές φορές σωματιάσαν σωστή διαδύλοση ποιήτων πίσω του, μα ο ποητής ποτέ δέν έπαυοχρόητο μετόν τους.

Ο Σολωμός, άληθινός ποιητής, δέν καταλάβαινε την άξια του χρομάτος και τὸ σπαταλούσε άπονα και κάποτε άνητα. Ο άδελφός του τὸς έπέτεινε διαρκώς λεπτά και διαρκώς ο ποητής τὸς ζήτησε να 'άλλα άκούη. Για να τον συγχαρή κάπως τὸς έπέτεινε κάψε μίρα λεπτά. Άλλά προτού τελείωση ο μήνας, ή τόπτες του ήσαν άδειανές και έγραψε βιαστικά στον άδελφό του ζήτητόνος και άλλα χρομάτια.

Όταν έβγαυε στο δρόμο συνήθε να γεμίζει τις τσέπτες του με άσημένα νομίσματα, τὰ όποια μοιράσε σ' όσους τὸς ζήτησαν. Μία μέρα τὸς είχε μοιράσει όλα, όταν έξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά του ένας δικαστικόνόνης φτοχός και τὸς είνε πὸς ή φαιμία του πεινά και πὸς δέν έχει πεντάρα να τὸς άγορήσει φρούι.

Ο Σολωμός τον πήγε άμέσως στον πλησιέστερο φρονηά και είνε από φρονηάρα να δην κάθειμα φρούι στην οικογένεια του, να στέλνη δέ τὸ λογαριασμό κάθε μήνα στο δικό του σπίτι.

Έκτός των άλλων, ο Σολωμός έπροσάτεινε τους 'Ιταλούς λογίους που καταδωμένιοι άπο την Άυστριακή κρόβερνη της πατρίδας του, που ήταν άκούη ύπόδουλη, είχαν κατατάξει στην Κέρκυρα.

Μία μέρα έμαθε πὸς σ' ένα φτοχικό σπίτι βροσάσαν χροβωτομένιος ένας 'Ιταλός λόγιος, με οικογένεια άπο όξιο άτομα, κι' ότι έπειδή δέν είχε πληρώσει τὸ νοίκι, θα τὸς πετούσαν στο δρόμο. Άμέσως ο ποητής έτρέξε στο σπίτι του 'Ιταλόν και άφού έβεβαιώθηκε πὸς ήταν άληθινή ή δικταγία του, έκάλεσε τὸ σπατονοκρομή, τὸς πληρώσε όσα τὸς χροστούσαν και τὸς έπροσλήρωσε άκούη ένα χρομό νοίκι.

Ο 'Ιταλός, μόλις έμαθε τὸ είνεγέτημα, έπαιξε στο σπίτι τὸ ποητή για να τον είνεχρόησει. Άλλά ο Σολωμός, με προσποιητή έπληξή, τὸς είνε :

— Πήγανε στο καλό, χροστανέ μου, δέν ξέρω τι μοῦ λέε : Σέ γέλασαν !

Περισότερο άπο κάθε άλλο ο Σολωμός άγατούσε την 'Ελλάδα. Τὰ τραγηότα του δείχνουν την άφοσίωσή του στην πατρίδα και τη συγγένεια και τη χροιά που έδοξίασε για την άπελευθέρωση της. Κι' όμως, υ' όλα ταύτα, δέν άποφάσισε ποτέ να 'έλη στάς 'Αθήνας, όταν έγινε προτεινόμος τὸς έλληναζού κράτους.

Ο έπίσκοπος Ζακύνθου και ίστορηγόμος Ν. Κατρωμής, όταν πέθανε ο ποητής, στο νεκροκόμο έγκόμηό του διηγείται ότι τον άκουσε στην Κέρκυρα να μιλά για την άγαπημένη του 'Ελλάδα και τόση ήταν ή έξαιρέ της του όστε, βλέπόντας τον να τεντώνη τὸ μάτια του και να κινή τὰ χροιά του με ένδοχιασμό, εφοβήθηκε, γιατί τὸς φάνηκε πὸς παραληρούσε. Μία ήμέρα ένα τὸς μιλούσε ο ποητής για την 'Ελλάδα, σπατήρισε, ένοιωσε τὰ κατέληγμα σάν πεντελικό μάρμορο χροιά του και τὸς είνε :

— Άρπαξαν πολλές τρέφες άπο τὸ κεφάλι της καίμενης !..

Μ' αυτά τὰ λόγια του ήθελε να παρανοηθή, γιατί ή είνεομακή διπλωματία έκανε μοχρή την 'Ελλάδα κι' άήρησε όσα έκασομαρία 'Ελληνες έξω άπο τὰ σπύρα.

Τότε ο Κατρωμής τον φώτησε :

— Γιατί, Κόντης, δέν έπισκέπτεσαι την άγαπημένη σου 'Ελλάδα;

— Φοβάμαι, τὸς άποζηθήσε εκείνος, μήπως δέν τη γνώρισω ! Όά

Υμνος
εις την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ
εγραψε
Διονυσιος Σολωμο
Ζακυνθιος
τον Μαιον Μην
1823

Τὸ χειρόγραφο έξοφυλλο τὸς 'Υμνου τὸς Σολωμού

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ, 35 ετών. ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ, γυναίκα του, 30 ετών.

(Σ' ένα μέγαρο επιπλωμένο δωμάτιο. Η Γενεβιέβη κάθεται και κεντάει στο φως της λάμπας. Έξωφρα μπάινει ο Έρρικος. Στέκει δεικναιμένος στην πόρτα, χωρίς να τολμάει να προχωρήσει).

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Εσύ... Εσύ. Έρρικε... Εσύ... Θεέ μου, είνε δυνατόν!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι... Εγώ... Εγώ, Γενεβιέβη... Μου επιτρέπεις ναύριο μέσα!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Γιατί όχι; πέρας. (Αφίνει το κέντημά της).

ΕΡΡΙΚΟΣ. (δεικναιμένος πάντα). — Με συγχωρείς που ήρθα τέτοια ώρα... Αλλά...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Δεν είνε δά και άγία.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Κι' όμως, άλλοτε τέτοια μπάινει ο ζωμούαστε...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Άλλοτε, ναι... Αλλά τώρα μένω πολύ άργά τη νύχτα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Κεντάς πάντα έτσι κάθε βράδυ; Και δέν κοιράζονται τα μάτια σου; Άλλοτε ύπόφερες άπ' τα μάτια σου...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ναι. Τά πρόσφατα τα μάτια μου άλλοτε... Αλλά τώρα πρέπει να έγναπτόω... Να έγναζομαι...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (συγκινημένος βαθιά). — Φτώχη που Γενεβιέβη!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. (πνεύφανα). — Ω, σέ παρακαλώ... Δέν ύπάρχει λόγος να με κοιτάσαι... Εγγάζωμαι, όπως ή περισσότερες γυναίκες σήμερι...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (βλέπει έξωφρα τη φωτογραφία του στον τοίχο). — Α... Καλή μου Γενεβιέβη!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Εγεις πάντα την εικόνα μου έδω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Είνε όλα τα πράγματα στη θέσι τους. Δέν έχω αλλάξει τίποτε...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καί όμως... Η εικόνα μου μπορούσε να λείψει.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Γιατί;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί σού θυμίζι διάφορα πράγματα.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ω, όχι, όχι. Κάθε άλλο...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τι θέλεις να πής, Γενεβιέβη; Μ' άγασας λοιπόν άκόμα;

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. (σάν να μετάνοισι για τα λόγια που της ξεφύγγαν από τα χείλη). — Έρρικε... Δεν ξέρω... Μου φαίνεται σαν αδιάθετος... Θέλεις να σού έτοιμάσω ένα τσάι!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Όχι. Άκουσε καλύτερα τι έχω να σού πώ. Εγγομουν έδω με κάποια δειλία. Για μιá στιγμή μάλιστα φοβήθηκα μήπως με διώξεις. Κι' εσύ με δέχτηκες σάν να μην είνε συμβί τίποτε μεταξύ μας.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Σέ περιμένα πάντα να γρήφης... Και να πού ήθελες... Λοιπόν, Έρρικε, πές μου. Τι σού συμβαίνει; Φαίνεται πολύ δυσστασιμένος. Το ήξερα, το παρασπαθώνουν ότι θάηδες έξωφρα μια μέρα σ' έμένα, με βαρεία, πληγωμένη καρδιά...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (κρύβοντας το πρόσωπό του στά χείρα του). — Γενεβιέβη... Καλή μου Γενεβιέβη... Αν ήξερες τι μου συμβαίνει... Η Μαρία μ' έγκατέλειψε!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. (χαϊδέοντας τα μαλλιά του). — Φτώχη μου Έρρικε!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μ' έγκατέλειψε γιατί δέν μπορούσα πιά να ζοδεύω άλλοτητα γι' αυτή... Μ' άφησε κι' άκούληθες έναν πλοίοσ "Άγγλο..."

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Καλή μου Έρρικε... Πόσο δύ ύπόφερες!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Στείφτρα να πεθάνω, ναι, να πεθάνω!... Το αποκάσσα στά σοβαρά για μιá στιγμή. Αλλά δέν ξέρω πώς. Έξωφρα, σολογίστηκα έσένα. Κάτι μ' έγταρδωσε άκατανίκητα προς έσένα... Δεν ξέρω πώς και γιατί... Σίτηφταν μέσα μου έξωφρα ή τύφης για τό καρδ που σού έβανα. Ίσως... Κάθε θέρηά νάηφο να σ' απολαρετίζω, πριν φύγω για πάντα άπ' αυτό τον κόσμο. Ίσως γ' ανάτελι μέσα μου κι' ή μυστική έλπίδα, πώς σου μόνον μπορείς να με σώσης. Δεν ξέρω...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Εγώ τα περιμένα όλα αυτά. Κι' έτρεμα για τη ζωή σου. Ξέρω τών παρφόρων, τό θεμό χαράκτηρα σου. Και παρακαλώσα τό Θεό να σέ φωτίση και να σέ στείλη σ' έμένα. Πίστενα ότι έξωφρα θα καταλάβαινες τι πρέπει να πώης. Και σέ περιμένα...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Άλλοτε ναι, αλλά τώρα μένω πολύ άργά τη νύχτα...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Άλλοτε τίποτα μένα στή θέσι τους. Δέν έχω αλλάξει τίποτε...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καί όμως... Η εικόνα μου μπορούσε να λείψει.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Γιατί;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί σού θυμίζι διάφορα πράγματα.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ω, όχι, όχι. Κάθε άλλο...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τι θέλεις να πής, Γενεβιέβη; Μ' άγασας λοιπόν άκόμα;

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. (σάν να μετάνοισι για τα λόγια που της ξεφύγγαν από τα χείλη). — Έρρικε... Δεν ξέρω... Μου φαίνεται σαν αδιάθετος... Θέλεις να σού έτοιμάσω ένα τσάι!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Όχι. Άκουσε καλύτερα τι έχω να σού πώ. Εγγομουν έδω με κάποια δειλία. Για μιá στιγμή μάλιστα φοβήθηκα μήπως με διώξεις. Κι' εσύ με δέχτηκες σάν να μην είνε συμβί τίποτε μεταξύ μας.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Σέ περιμένα πάντα να γρήφης... Και να πού ήθελες... Λοιπόν, Έρρικε, πές μου. Τι σού συμβαίνει; Φαίνεται πολύ δυσστασιμένος. Το ήξερα, το παρασπαθώνουν ότι θάηδες έξωφρα μια μέρα σ' έμένα, με βαρεία, πληγωμένη καρδιά...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (κρύβοντας το πρόσωπό του στά χείρα του). — Γενεβιέβη... Καλή μου Γενεβιέβη... Αν ήξερες τι μου συμβαίνει... Η Μαρία μ' έγκατέλειψε!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. (χαϊδέοντας τα μαλλιά του). — Φτώχη μου Έρρικε!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μ' έγκατέλειψε γιατί δέν μπορούσα πιά να ζοδεύω άλλοτητα γι' αυτή... Μ' άφησε κι' άκούληθες έναν πλοίοσ "Άγγλο..."

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Καλή μου Έρρικε... Πόσο δύ ύπόφερες!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Στείφτρα να πεθάνω, ναι, να πεθάνω!... Το αποκάσσα στά σοβαρά για μιá στιγμή. Αλλά δέν ξέρω πώς. Έξωφρα, σολογίστηκα έσένα. Κάτι μ' έγταρδωσε άκατανίκητα προς έσένα... Δεν ξέρω πώς και γιατί... Σίτηφταν μέσα μου έξωφρα ή τύφης για τό καρδ που σού έβανα. Ίσως... Κάθε θέρηά νάηφο να σ' απολαρετίζω, πριν φύγω για πάντα άπ' αυτό τον κόσμο. Ίσως γ' ανάτελι μέσα μου κι' ή μυστική έλπίδα, πώς σου μόνον μπορείς να με σώσης. Δεν ξέρω...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Εγώ τα περιμένα όλα αυτά. Κι' έτρεμα για τη ζωή σου. Ξέρω τών παρφόρων, τό θεμό χαράκτηρα σου. Και παρακαλώσα τό Θεό να σέ φωτίση και να σέ στείλη σ' έμένα. Πίστενα ότι έξωφρα θα καταλάβαινες τι πρέπει να πώης. Και σέ περιμένα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Άγαπημένη μου!... Με συγχωρείς λοιπόν!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Σέ συγχώρησα άπ' την πρώτη στιγμή. Ποτέ δέν σ' έύφισα. Και σέ λυπόκοινα, γιατί ήξερα ότι θα πλήρωσες μια μέρα που άνοηθά την πρόσφατη έντονη σου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πολύ άνοηθά... Ναι. Μά σέ βεβαιώνω πως τώρα, μπροστά σ' έμένα αθάνατα ντροπή για τών έαυτό μου. Και πρέπει, πρέπει να πεθάνω...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Δεν θα σ' άήρησώ έχώ να πεθάνης. Θα κάνω κάθε τι για να σέ σώσω. Θα βάλωσάσω μ' όλα τα φίλτρα της άγάλης μου τη γτωχή, πληγωμένη σου καρδιά. Και θα τη γιατρέψω... Θα ίδής...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πόσο είσαι μεγαλόφρων, Γενεβιέβη!... Κι' όμως σέ περιμένωσά... Σού γράφθηκα σελήρα...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Υπέφρα πολύ, έν' αλήθεια, αλλά έννοωθα συγχώνως, ότι έπρεπε να ήρησώ για σένα. Ότι έπρεπε να σέ περιμένω έδω, με την καρδιά πάντα γεμάτη από πίστι κι' άγάπη... Για να μπορέσης νάηφης, να γρήφης τό κεφάλι σου, έτσι όπως τώρα, έλπιω στά γράφια μου... Και να μού πής τόν λόγο σου, και να σέ παραγγώρισω με τη στωχη μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (φιλόφνας τα χείρα της). — Εγγωριστώ!... Εγγωριστώ!... Είχα τη σελήφρητα να σ' έγκατέλειψω για μια γράφια άνάστη να γρήφης και τό ζώμα άκόμα που πατάς. Σ' άφησα μέσα στή ητόχη και την έρωμα, έκτεθειμένη σέ γρήφως κινδύνους. Κι' εσύ δέν με μίσησες, κι' εσύ μ' άγαποφες πάντα και με περιμένες... Σ' έλόφισα με τό θάνατο, κι' εσύ μου δίνας τώρα τη ζωή... Μά πως είνε πιά δυνατόν να είμαι έχώ άκόμα σου;

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Μά αυτό που λές τώρα, αυτό άνοηθός σέ φερνει πιο κοντά σ' έμένα. Αυτό σέ κάνει ολόφεια άξιο μου. Με κατέλαβες, μ' έννοωσες επί τέλους. Τι άλλο θέλω πιά; Ήθελε ή μεγάλη στιγμή που περιμένα... Η μεγάλη ζωή στιγμή... Άς δοξάσοιμε τό Θεό, γιατί σόηδες. Γιατί σόηδες και σ' οι δυό. Γιατί άν δέν εγγόμουν σ' έμένα, έτσι όπως σέ περιμένα, άν σπατοφάσαν, τότε... τότε θα πέθανα κι' εγώ!... (Άγκαλιάζονται και φιλοφντά).

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΦΕΡΙΝ

Για τών όνομαστό Άγγλο διπλωμάτη λόφρα Δουφεριν, ο όποιος έρχομπίσε αντιβασιλεύς τών Ινδών, διαφρονται τα έξής χαριτωμένα ανέκδοτα:

Όταν ο Δουφεριν προσώπησε στις Ινδίες ως αντιβασιλεύς, τις πρώτες μέρες γρήφε άκατάπαστα έξω, έκτεθειμένος στις φλόγες άγχινης τού ήλιου.

Μια μέρα τών έπλησίσε ένας μαχαργιάς και τού είπε ότι διέτρεχε τόν κίνδυνο να πύθη από ήλιασι άν έξοκολούθουσε τούς περιβάτους τιν άύτους.

Νά σάς πώ, άποκρίθηκε ο εγγολόγος Άγγλος. Δεν ξέρω τί καζό έβανα ως τώρα στή χαριτόφρητα βασιλάσα μου, άλλ' αυτή μ' έστειλε διαρκώς σέ μέρη όπου παχόνει καιεις άπ' τό κρύο. Στην άρχή με διώφισε στόν Καναδά, όπου τα τρία τέταρτα τού έτους έπρεπε να ζώ τριάντώς μένα σέ δέματα παφών. Κατόπι μ' έστειλε στήν Πετρούπολη, όπου πάλι τούς ένημέ μήνες τού ζούουν ήμουν ίποχρωμένος να μεταωφωφώνωμους σέ άροφδα. Τώρα λοιπόν πού βόρκα τζουαρία, γρήφω έξω και ζουαίνωμαι για όλα τα χρόνια τού πέραςα.

Ο Δουφεριν στή γεφντή του ήταν άραβουναίμενος με μιá ώρασιότητα Ίρλανδή, κώχη ενός πλοισιου χαριστιμώους.

Μια μέρα ο ύποφήςμιος χαριστός πήγε στήν πατρίδα της κώχης για να την παντρευτή.

Σάν έγγιασε εκεί, πήρε ένα άμάξι για να τόν πάει στό σπίτι της κώχης.

Στό δρόμο ο λόφρος, ο όποιος ήταν άγνωστος στόν άμαξά, έπιασε μαζί του κουβέντα.

— Τι νέα από τόν τόπον σας; τόν ρώτησε.

— Νά, κρύο έχοιμε... Α, ναι... Παντρεύετα ή μίς Άμιλτων, ή όραφότερη κοπέλλα της περιφρησίας μου, και παίρνει έναν λόφρο, σπαστόν ούρακοτόγχο...

Έννοείται, ότι ο κοφρακοτόγχοσ γέλασε με την καρδιά του για τό... κολακεντικό επίθετο που τού κώλησε ο άνιποκτος άμαξάς.